

Споделено от Мая Бочева

22 септември 2016 г.

Кои бяха най-хубавите моменти или периоди в твоя живот досега?

На този въпрос винаги много ярко ми изскача момента на раждане на дъщеричката ми Даная - имаше нещо вълшебно в него. Роди се със секцио, но като я извадиха първите моменти се скъса да плаче! А пред мен имаше параван и не я виждах в първия момент. Само ѝ казах "спокойно миличко, спокойно" и тя мигновено спря да плаче! Донесоха я до мен да я целуна и това малко, прекрасно бебенце все едно ме погледна (да, знам, че бебетата не виждат все още, когато се родят), но тя сякаш ме погледна и си мълчеше и кротуваше до момента, в който не я отнесоха да я измият, мерят и т.н., когато пак нададе силен глас:). Докато бях бременна много ѝ говорех, даже ѝ четях приказки, бях измислила наша песничка (нейна, лична) и мисля, че заради това така лесно се успокои.

А кое е най-трудното нещо, което си преживявала?

Ох, не е едно или две неща. В детството си съм преживявала различни сътресения, за съжаление не от тези в които просто порастваш, а които стресират човек за цял живот. Сега се опитвам да пренастроя матрицата :)

Покрай дъщеря ми също имах няколко изпитания, в които съм била безкрайно изплашена. Доста съм ги разказвала, но сега вече не изпитвам необходимост да го правя, опитвам се да се настроя на "по-добра вълна".

В какво вярваш?

Ако е въпрос за Бог - все още не мога да си го представя, като "личност". На моменти вярата ми е силна, друг път я улавям как ми се изплъзва. Но мисля, че все пак вярвам някъде дълбоко в себе си - силно! Вярвам в интуицията си. Във връзката с душата - тя винаги ми е казвала, понякога е крещяла дори, кое е най-важното и как трябва да постъпя и когато не съм я слушала, съм допускала най-големите си грешки!

Вярваш ли в хората? А в себе си?

Да, аз много вярвам в хората. Поне така мисля. И не ни разделям особено, на "мен" и "тях". Мисля, че всички ние сме част от един голям... организъм. Като малки клетки, които се щурат да си изпълняват функцията, но същевременно работят за общото благо :)

За какво мечтаеш? На какво се надяваш?

Мечтая да се чувствам с една идея по-уравновесена:). Защото тези мои емоции ме държат в постоянна тревожност и ми създават всякакви дискомфортни. Да се чувствам добре!

Иначе чиста мечта е да работя това, което умея най-добре и да изкарвам достатъчно пари, за да живея пълноценно. Да мога да изразявам себе си! Защото в момента повече рисувам като занаят, отколкото да правя това, което искам наистина!

Да съм с близките си и с приятелите. Да живея на по-чисто място може би! И разбира се - да пътувам много, много!

Надявам се и си мечтая моят проект "Туй-Онуй" и първата приказка, която направих - *Кой светна луната?* - да достигне до повече деца и да има успех!

Има ли нещо важно, за което не ти достига времето?

Да творя по моите проекти. Ако имам възможността да го правя – то времето би ми стигало за всичко!

Важна ли е прошката в твоя живот?

Много и май не ми се получава добре. А съм се старала много и съм "правила" прошки по различни методи. Съзнателно мисля, че съм простила, но се хващам как понякога май не е така... Прошката изисква време, промяна в светогледа, което става с времето.

Повече в миналото, в настоящето или в бъдещето живееш?

Аз имам чувството, че живея едновременно навсякъде във времето. Мисълта ми постоянно скача! Сънувала съм бъдещето, понякога сякаш съм го усещала, сякаш съм усещала и миналото, отпреди да се родя. Явно архаичната памет се обажда понякога по-силно! Или ако човек вярва в преражданията...

Смятам, че миналото ни изгражда. Даже, ако иска човек да промени нещо силно вкоренено в него, някое свое качество или начин на мислене - то трябва да подходи квантово и да го промени в ... миналото. Все пак знаем, че времето е гъвкаво понятие и е въпрос на време чисто технически да почнем да се разхождаме напред-назад в него :) Можем да правим това и само с мисъл... А в настоящето, можем да работим върху сформирани на нови, по-здравословни навици. За улавяне на мига - това е един от казусите, които са ми непонятни. Мигът е винаги в миналото... опитай се да уловиш мига! ;)

Обичаш ли Живота? Какво е той за теб сега? Опиши ми го с три думи.

Обичам го, да!

Ами усещане. Любов и Болка (двете крайности:))

Кои са най-красивите гледки на света за теб?

Как се усмихва детето ми!

Но аз обожавам природата! И не мога да се нагледам на красотите! Обичам морето и бих живяла край него, за да го гледам постоянно! Когато отиваме на море (какъв израз само:)) съм разочарована много, ако от там, където сме отседнали, не се вижда морето. И всеки път при смяна на времето то е различно! И не спирам да правя снимки! Добре, че вече са цифрови, защото преди се връщах с 10-на ленти от морето :) И за да не изляза маниачка на тема море, трябва да отбележа, че като цяло всичко ми действа вдъхновяващо. Старите къщи в София, наричам я Анкх-Морпорк :)

Но най-красивите гледки са на щастливи хора и чиста природа. Това е.

Къде се чувстваш най-добре, като „у дома“?

Морето ми е втори роден дом на мен, не знам защо е така... Мисля, че ми действа много успокояващо!

Какво ти дава сили да продължаваш напред в трудни моменти?

Вярата. И знанието. Знанието може да бъде ограничено и да ти слага рамки и ограничения на теб самия. Колкото

повече познание имаш - толкова по-голяма свобода изпитваш.

Аз още се стремя към това познание, което ти дава пълна свобода. Все още съм малко или много в плен на страха от незнание.

Но пък се сещам за цикличността и че нищо не е вечно, и хубаво, и лошо - всичко отминава и идва нещо ново...

Така че, ако сега ми е зле - то не значи, че утре ще е пак така!

Кои хора са ти оказвали най-голяма подкрепа и влияние?

Майка ми! Тя много вярва в мен и ми е помагала в наистина трудни моменти. Близки приятели също са ми помагали много! Човекът до мен - моят мъж, също съм го подлагала на изпитания :) Но действително неговото спокойствие ми е носело доста утеха през годините!

Искаш ли да промениш нещо у себе си?

Постоянно. Сякаш съм си скулпторът и постоянно нещо дооформям. А материалът трудно поддава:). Много съм гневлива (семейна черта), като цяло съм си нервна. Твърде чувствителна. Изразходвам твърде много енергия в страх и всякакви пресилени емоции... но пък имам малко колебание дали това не ми помага да съм по-добра в работата си (аз съм художник...). Имаше една история в една от книгите на Тери Пратчет за един художник, който беше постоянно нещастен, но рисуваше гениално! Взеха го да им нарисова банкноти. Но направиха грешката да го "поправят" и го направиха щастлив. Отидоха да видят какво е нарисувал на другия ден - беше нарисувал детска картинка на усмихнато човече - по детски :)

Страхуваш ли се от смъртта? Вярваш ли в Живота след нея?

И да и не. Понякога повече се страхувам от живота :) За живота след смъртта съм раздвоена. Но тъй като вярвам в хората, вярвам и на хилядите разкази за преживяване на "живота след смъртта". Те имат такива доказателства, че няма много логични обяснения за тях. От друга страна това, че душата по някакъв начин може да се отдели от тялото, докато човек на практика не е умрял – не знам дали е доказателство, за живот след смъртта. Сложна тема, по която лично за себе си още не съм стигнала до твърдо убеждение.

А какво те кара да се чувстваш жива?

Всичко! И добро, и лошо!

Но в добрия смисъл жива - когато съм изпълнена с вдъхновение и имам тонус! Чувствам се прекрасно, когато съм работила дълго върху нещо и хората го оценят след това. Като артист на сцената - зареждам се с положителна енергия. Нещо, което последните години ми липсваше, защото проектите, по които работих, още не са видели бял свят...

И наистина съм изпълнена с щастие и живот, когато семейството ми е с мен и са щастливи!

Какво е за теб самотата?

Време, което да прекарам със самата себе си. Иначе самотата, като състояние на духа - човек може да бъде сам и най-вече се чувства сам, когато е сред други хора, но няма какво да си каже с тях.

Какво ти дава представа за вечност?

Промяната. Само тя е вечна :)

Търсиш ли смисъла на живота?

Мисля, че сме в такова неведение какво се случва и какво правим всъщност тук на земята, че би било направо признак за духовна слепота, ако човек не търси смисъла на живота.

Какви чувства изпитваш най-често?

О, аз съм буря от емоции. Ето тук ме затрудни с въпроса:).

Какво те уморява? А какво те зарежда?

Уморява ме липсата на отношение. Неслучването е най-уморителното нещо за мен, когато се налага да чакам наистина много...

Зарежда ме движението и случването! Когато има действие! Когато творя и има положителни последствия и резултати - това ме зарежда много!

Морето (извинявам се за повторението) е като АЕЦ за мен - огромна батерия, която ме зарежда положително!

В най-тежките си моменти съм изпитвала най-силно желание да съм сред природата. Въздухът, слънцето, птиците - всичко това ме кара да се почувствам веднага по-добре.

И разбира се - близките ми хора, срещата с приятели е това, което ме откъсва от проблемите.

Какво е щастието за теб? Опиши ми един съвършен ден...

Опа. Описвала съм съвършения си ден и той излезе много дълъг ден. Сега ще направя повторен опит и ще се опитам да е по-кратичък:). Но за мен животът не е съвършен ден, а низ от дни, в който повечето са хубави... Но за да е пълен един живот и да има смисъл, и да се учим, то не всичко е цветя и рози.

В моя съвършен ден аз се събуждам в красива къща с веранда, която е близо до... морето, разбира се:). Правя палачинки за Тишо и Даная (и за още някой, ако има шанса да се появи в живота ни). След което отиваме на плаж! А следобед си пия кафето на верандата и си рисувам по проекта "Туй-Онуй", създавайки нова интерактивна игра за децата. Може би привечер се разхождаме по големия плаж, а вечерта се събираме с приятели и обсъждаме тайните на вселената до късно!

Какъв съвет би дала на едно дете или на другите хора въобще?

Да обича живота и да вярва в себе си! Да се научи да чува себе си по-добре и по-ясно! И да не предава душата си. Сега тъкмо чета на дъщеря си "Училище за вълшебства" на Михаел Енде.

Ето неговата рецепта за правене на вълшебства (за мен тя е отговорът на въпроса ти) :

1. Истински можеш да желаеш само това, което смяташ за възможно.
 2. Можеш да смяташ за възможно само това, което е част от твоята история.
 3. Твоята история е само това, което наистина желаеш.
- ...

Какво може да те разплаче?

На практика - всичко! Както вече май споменах съм много емоционална и всяко нещо, което ме натъжи, може да ме разплаче, същевременно всяко нещо, което ме възхити или развълнува - също! Като малка помислих, че ми има нещо, защото плаках, като гледах за първи път пълнометражните анимации на Дисни - бях толкова възхитена, че са постигнали такова красиво нещо (говоря за „Аладин” и за „Спящата красавица” :))

А какво може да те накара да се усмихнеш?

Детето ми :) Красива мисъл...! Нещо смешно? :)

Ако си представяш живота си като пъзел, доколко е подреден той? Липсват ли още парчета, за да е цял и завършен?

Ако си го представя като пъзел, то някои парчета постоянно ми бягат. Или тъкмо си мисля, че нещо съм подредила и то се разпилява! Същевременно друга част, която съм се предала и отказала да довърша - се подрежда сякаш от само себе си!

Но не мисля, че съм го подредила, определено...

Какво цениш най-много в живота си? За какво чувстваш най-голяма благодарност?

За всичко! Животът ми е пълноценен. Поради различни причини си мислех, че няма да имам семейство, въобще не си представях живота, а той взе, че ме изненада :) Дори си изкарвам прехраната с рисуване, въпреки че не мислех, че тук, в България, това е възможно...

Благодаря и за въпросите! Имат терапевтичен ефект, когато ги попълва човек, ако не си е задавал някои от тях може да отговори на самия себе си така ;) Успех!

tatcreative.com

*

Интервюто е осъществено за проекта „ЕДИН ОТ НАС СПОДЕЛЯ“ на Кристина Митева и е публикувано за първи път тук:

<http://www.oneofusshares.com/2016/09/blog-post.html>